

UDC 005.7:351.85

MANAGEMENT SHOWBIZ: NATURE AND MAIN ACTIVITIES

Tadlya Aleksandr, Senior lecturer in show business,
Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv

The study aims to determine the specificity and the main activities in the management of show business. The objective requires the following tasks: to analyze the essence of the concept of «management», «show business» «Management of show business»; highlight specific features and key activities in the management of show business. The object of study – the process of governance in show business. Subject of investigation – functional component, essence and main activities in the management of show business.

Research methodology. Theoretical and methodological basis of the research was fundamental provisions of Ukrainian and foreign scientists on problems of management, organizations that lead their practice including in show business. During the study used methods of analysis, synthesis, abstract and logical methods and terminology. The information base of research is the work of scientists both economic and cultural, educational sciences, dictionaries, reference resources on the Internet.

Results. Conducted research allowed to solve the tasks according to a specific purpose and the following conclusions:

1. Summarizing the views of various scholars, it is useful to note that the term "manager" should be interpreted as a hired manager, officer of the company, organization, professional management specialist who has his practice in administrative and economic sphere with a certain type of activity and has appropriate professional the ability to achieve the goals and objectives of the organization.

2. Functioning of domestic show business as we define it as a business in spectacular entertainment sector, which absorbed the different genres and art forms aimed at a mass audience and for financial gain, provides organic interrelation of financial, administrative legal and creative aspects of management. Thus, a specialist in this area, given the demands and competition, performs primarily the role of liaison management, reception and dissemination of information in order to perform maintenance project, which respectively provides a guide subordinates, their motivation and proper control over allocation of resources, elimination of deviations and shortcomings in the organization.

3. Today the manager is a key element in the show business industry, and thus performs a central role, ensuring, in fact, the whole process of the project. Management of show business can be defined as a management activity, carried out in the cultural industries, which is strategic thinking, ideological development (decision aimed at determining the coordinates and direction of the organization), the structural organization (distribution of human, material and financial resources), creation of artistic values and to promote the sale of goods and services to the market for consumer financial gain (control and regulation of ongoing activities, information in part, interpersonal relationships).

Novelty. Scientific novelty of the results is to expand the theoretical basis of functional component management showbiz through system analysis classifications leading scientists School of Management, allowed, unlike other complement the key features as the main task manager show business – acceptance and dissemination of information for dynamic and effective organization.

The practical significance. The practical significance of the results is that the proposed theoretical principles can be used for policy management organizations, cultural industries, which will increase efficiency as specialists in management and the enterprise as a whole. Prospects of further scientific investigations are as thorough study of the specific system and management process in organizations of arts and culture.

Key words: management, show business, show business management.

Надійшла до редакції 5.11.2016 р.

УДК 7.011 «3774»

МИСТЕЦТВО ЯК ЗАСІБ ЗАДОВОЛЕННЯ ХУДОЖНІХ ПОТРЕБ ЛЮДИНИ У ВІЛЬНИЙ ЧАС

Любченко Оксана Миколаївна, кандидат культурології, доцент,
Київський національний університет культури і мистецтв, м. Київ
luboks1@gmail.com

Розглядається роль мистецтва як засобу задоволення художніх потреб у вільний час. Підкреслюється його культурологічна значимість у наданні особистості можливості познайомитися з кращими зразками світової та вітчизняної художньої культури, народною художньою спадщиною, традиційними обрядами і звичаями українського народу й художньою практикою інших народів, що живуть в Україні. Стверджується, що вільний час сприяє фізичному й культурному відновленню людини шляхом його раціонального використання, поєднуючи в ньому фізичний і духовний розвиток, задоволення художніх потреб людини засобами мистецтва.

Ключові слова: мистецтво, вільний час, художня культура, художні потреби, життєтворчість, мистецтво відпочинку, праця, відпочинок, лінивість.

Постановка проблеми. Розвиток ринкових відносин в Україні супроводжувався негативними процесами у галузі культури. Перш за все постраждали механізми, що забезпечували культурну спадкоємність у передачі молоді духовних цінностей суспільства. Це виявилось у знищенні центрів культури для дітей та дорослих – Палаців культури, клубів тощо, руйнуванні масової мистецько-культурної творчості, зокрема, художньої самодіяльності, яка давала можливість людині з дитинства розвивати свої художні потреби та здібності, заповнюючи свій вільний час. Сьогоднішні структурні зміни у дозвіллевій сфері актуалізують роль мистецтва у задоволенні художніх потреб людини у вільний від роботи час.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Художні потреби належать до сфери вищих потреб людини. Їх дослідженням займаються вчені різних галузей гуманітарної науки: педагогічної, психологічної, культурологічної, соціологічної, філософської й ін. Останнім часом опубліковано цікаві праці вітчизняних та зарубіжних вчених із зазначеної проблеми: О.Бойко, М.Бровка, Б.Гройса, Г.Дішнер, Г.Іванченко, О.Семашка, В.Табачковського й ін. Однією з ґрунтовних українських праць ще радянського періоду є докторська дисертація О.Семашка, присвячена розглядові соціально-естетичних проблем розвитку художніх потреб, природу яких вчений висвітлює через прилучення індивіда до різних форм художньої діяльності [8].

Українська дослідниця О.Бойко присвятила свою монографію дослідженню трансформаційних процесів та перспектив розвитку дозвіллевої культури у сучасному українському суспільстві. Обґрунтовуючи амбівалентний характер феномену дозвілля, який виявляється як в оптимізації людського фактору, так і в його негативній орієнтації проти людини, автор вважає, що саме дозвіллева сфера людини, проведення нею вільного часу, надає їй можливість враховувати усі ризики і перспективи. Позитивному вибору людини у цій ситуації сприяє мистецтво як суто людська історично-необхідна потреба, яка одухотворює культурно-дозвіллеве середовище [2].

Стаття М.Бровка репрезентує роздуми автора про роль вільного часу у транзитивному суспільстві, яким є сучасне українське суспільство і в якому на тлі соціально-економічних трансформацій спостерігається зміна ціннісних орієнтацій людини та її художніх потреб. У таких умовах посилюється вплив мистецтва як потужного чинника формування ціннісних спрямувань людини [3; 66].

Німецька дослідниця, філософ, професор новітнього німецького літературознавства Г.Дішнер у філософському тлумаченні культурно-дозвіллевого наповнення вільного часу дотримується принципу, що мистецтво відпочинку та мистецтво життя є синонімами у нескінченному процесі розвитку потреби самотворення людини [10].

Мета статті – виявлення ролі мистецтва як засобу задоволення художніх потреб у вільний час.

Сучасна педагогічна, мистецтвознавча та історична наукова література, як правило, значну увагу приділяє еволюції дозвіллевої сфери, не розкриваючи якісний вплив мистецтва на розвиток та задоволення художніх потреб людини у дозвіллі, її емоційну сферу, соціалізацію особи взагалі засобами мистецтва, хоча всім зрозуміла безперспективність формування людини як духовного феномену без зазначених умов.

Виклад матеріалу дослідження. За різними вітчизняними та зарубіжними довідковими джерелами художня культура є однією зі специфічних сфер культури, спрямована на інтелектуально-чуттєве відображення буття через художні образи та у контексті забезпечення художньої діяльності.

Відтворюючи та перетворюючи реальність, людина підходить до художньої діяльності не лише прагматично, а й з естетичними переживаннями та емоціями в залежності від рівня прилучення до мистецтва.

Художня діяльність є специфічним видом людської практики, що відрізняється органічною єдністю таких видів діяльності, зокрема – пізнавальної, ціннісно-орієнтаційної, перетворюючої та комунікативної – розчленовано та спеціалізовано. Вона не знає розподілу на матеріальну та духовну через те, що творчість художника одночасно є матеріальною і духовною; не поділяється на практичну і теоретичну, оскільки є практично-духовною, образно відтворюючою життєву реальність, наповнену людським переживанням, осмисленням, деталізуванням, трактуванням. У цьому сенсі першим планом висувається проблема опанування мистецтва життя, особливого вміння практично-духовного перетворення людиною світу, зміст якого вчені бачать у пристосуванні останнього до потреб людини, з однієї сторони, та пристосуванні самої людини до певних умов життя – з іншої [1; 23]. В основі зазначених процесів лежать знання життєвої практики, розвинута самосвідомість та оволодіння способами, методами й технологіями життєтворчості – духовно-практичної діяльності людини, спрямованої на творче проектування та конструктивну реалізацію її життя [9].

Українські вчені вважають життєтворчість вищою, специфічною формою прояву креативної людської природи, яка сприяє свідомому вибору стратегії життя, розробці відповідних життєвих планів й суспільних програм, здійсненню накресленого нею індивідуального життєвого майбутнього. Процес життєтворчості є постійним процесом на життєвому шляху. Його реалізація відбувається навіть під час відпочинку або розваг у вільний від різних справ час. Таким чином, будучи родовою сутністю людини, життєтворчість апелює до її здатності адаптуватися у мінливих зовнішніх обставинах, артикулювати свої потреби у контексті розвитку наступної життєвої ситуації у громаді, в якій людина є суб'єктом суспільних зв'язків. Соціальна взаємодія людей у спільноті, активна їх участь у створенні такої системи суспільних відносин, яка завдяки соціальним новаціям та конструктивним трансформаціям інституціональних взаємозв'язків виступає способом соціального упорядкування суспільного життя, його удосконалення, пов'язана із соціальною творчістю, що веде до відбудови відносин з іншими людьми у межах певної інституції, до посилення впливу індивіда на основоположні принципи організації суспільних структур, поступово стаючи мистецтвом життя [2; 246].

Критикуючи відчужену працю та рефлектуючи її як експлуатацію й як вираз ставлення влади до праці, Г.Дішнер визначає невідчужену працю як вільну свідому діяльність. В античності розрізнялися «вільні мистецтва» («*artes liberales*») і «мистецтва рабів» («*Artes serviles*»).

Відпочинок знаходиться за межами світу праці, традиційно протиставлюючи своїй поганій репутації. Але подібне ставлення до відпочинку простежується не завжди. Відпочинок вельми поважався вільними громадянами Стародавньої Греції. «Відпочинок не для рабів, але для богів» – сутність цього аристотелівського вислову значно змінювалася протягом століть. Аристотель дозволяв приписувати енергії вільної діяльності, яка живиться від споглядального відпочинку. Прислів'я «Неробство все зло» можна знайти практично у всіх європейських мовах і свідчить про вихідні орієнтації діяльності після роботи: наймана праця все більше цінується як корисна та ефективна, особливо в умовах виживання. Індустріалізація породжує неробство, а неробство, відпочинок, у свою чергу, служить в якості регенерації та відтворення часу для праці [10].

За Аристотелем, основним у життєдіяльності людини є не праця або будь-яка інша професійна діяльність, а дозвілля – діяльність, вільна від примусової або будь-якої іншої надмірної праці. Вільним часом вважається «час, вільний від роботи, освіти та рутинних домашніх обов'язків, придатний для відновлення, розслаблення, хобі, відпочинку людини, а також культурних та мистецьких занять» [5; 194].

Дозвілля являє собою не стільки діяльність у вільний час, як його прийнято визначати зараз, – це є нормативна мета існування особи. Авжеж, дозвілля наповнене справами, але ці справи є незвичайними. Це – празність, яка виключає будь-яку працю, необхідну для гідного існування людини. Причому Аристотель заперечував можливість дозвілля у рабів, безпосередньо зайнятих збереженням свого фізичного буття: для них заповнення подібною «діяльністю» вільного часу представляється неможливим через причини деформації внутрішнього стану, внутрішньої природи людини. Професіонал заповнює свій вільний час грою, непрофесіонал займається організацією свого дозвілля. Деякою мірою «він є професіоналом дозвілля», загального часу проведення високої празності», яка виношує дещо велике» [6; 14-15].

Вільний час є нагородою за старанність у праці, а активний відпочинок об'єктивується у мистецтві творення та мистецтві життя, допитливості, бажанні отримувати знання і радості відкриттів. Дозвілля не є чимось піднесеним і неземним явищем. Навпаки, воно вимагає спокою, тиші, наявності миру. Відпочинкові притаманне життєствердження, в той час як лінь породжується кризою праці, її запереченням [11].

Лінь є не те ж саме, що відпочинок. У 1883 р. своєю відомою працею «Право на лінь», яку П.Лафарг написав у спростування права на працю 1848 р., він заявив легітимне право людини на неробство, породжувані ним умови виникнення мистецтва, які відомий журналіст, письменник, політик визнавав «у тисячу разів благороднішими та священнішими, ніж хирляві права пролетаріату буржуазної революції... [7; 14]. Протягом століття каторжна праця ламає його кістки, вбиває тіло й терзає нерви; протягом століття голод рве його нутрощі й кружляє йому голову ... О лінь, зглянься над нашою бідністю! О лінь, мати мистецтв та благородних чеснот, будь ти бальзамом для страждань людства!» [7; 26].

Мистецтво у минулому зазвичай виражало ідеї божественної або природної абсолютної влади. Через прагнення представити подібну владу воно таким чином обґрунтовувало власний авторитет: протиставляючи художні образи абсолютної, нескінченної влади – природи, Бога, долі, життя і смерті – владі політичній, мистецтво завжди набувало критичного забарвлення у ставленні до останньої. Сучасна держава через сучасне мистецтво прагне обґрунтувати свою мету у підтримці балансу суспільно-політичних сил, рекомендуючи суспільству модель ілюзорного їх врівноваження, яка превалює над недолугою державною моделлю розподілу політичної влади [4; 4].

У своєму функціонуванні різні політичні структури та нові соціальні інституції у посиленні впливу на людину, її художньо-дозвілліве потреби використовують у вільний час художню культуру, її мистецькі зразки. За таких обставин надзвичайно підсилюється роль мистецтва у способі життя людини на тій підставі, що мистецтво саме завдяки природному впливові на емоційну сферу індивіда є потужним фактором його духовного формування, моральних принципів та ціннісних настанов, за допомогою яких відтворюється духовна культура всього суспільства та стимулюється внутрішній саморозвиток індивіда як соціальної істоти. У результаті спостерігається певна трансформація цінностей й ціннісних орієнтацій громадян, інтересів, звичок і потреб, виробляється нове світобачення на основі нового способу світосприйняття [3; 66].

Культурна політика держави має захищати специфічні для кожного суспільства традиції та звичаї, види мистецтва, культуру народного побуту, історичні особливості способу життя народу тощо – усіх тих складових, які є цікавими для певних країн і народів настільки, що можуть створити ґрунт для взаємного культурного діалогічного спілкування та мирного, дружнього співіснування [2; 108].

Висновки. Вільний час сприяє фізичному й культурному відновленню людини шляхом його раціонального використання, поєднуючи у ньому фізичний і духовний розвиток, задоволення художніх потреб людини засобами мистецтва. Адже через надання особистості можливості познайомитися з кращими зразками світової та вітчизняної художньої культури, народною художньою спадщиною, традиційними обрядами і звичаями українського народу й художньою практикою інших народів, які живуть в Україні, у вільний час формується внутрішній світ людини, її художньо-естетичні смаки та потреби. Життєтворчість як спосіб розв'язання життєвих колізій сприяє формуванню мистецтва життя та самотворення людини.

Перспективи подальших досліджень бачаться у вивченні такої актуальної проблеми як бачення мистецтва потужним фактором духовного формування людини на прикладі його світових зразків, до яких прилучається людина.

Список використаної літератури

1. *Безклубенко С. Д.* Мистецтво: Терміни та поняття. Том II. Від М до Я.: / С. Д. Безклубенко. – Київ : Казка, 2010. – 250 с.
2. *Бойко О. П.* Культура дозвілля у суспільстві ризику: монографія / О. П. Бойко. – Суми : ДВНЗ УАБС НБУ, 2011. – 285 с.
3. *Бровко М. М.* Мистецтво – гра – дозвілля: культурний потенціал дозвіллевих практик / М. М. Бровко // Актуальні проблеми історії, теорії та практики художньої культури. 2013. – Вип. 30. – С. 66-73. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apitphk_2013_30_13.
4. *Гройс Б.* Поэтика политики / Б. Гройс. – М. : Ad Marginem, 2012. – 400 с.
5. *Джерри Д.* Большой толковый социологический словарь / Д. Джерри, Дж. Джерри. – М. : Вече, АСТ, 1999. – 544 с.
6. *Иванченко Г. В.* Забота о себе: история и современность / Г. В. Иванченко. – М. : Смысл, 2009. – 303 с.
7. *Лафарг П.* Право на лень / П. Лафарг // П. Лафарг. Право на лень. Религия капитала: Пер. с фр. – М. : Книжный дом «ЛИБРОКОМ», 2012. – С. 3-29.
8. *Семашко А. Н.* Социально-эстетические проблемы развития художественных потребностей: автореф. дис.... докт. филос. наук: 09.00.04 [Электронный ресурс] / Семашко А. Н. – Запорожье, 1983. – Режим доступа: <http://www.dissercat.com/content/sotsialnoesteticheskie-problemy-razvitiya-khudozhestvennykh-potrebnosti>
9. *Табачковський В. Г.* Життєтворчість людського буття: колізії практики / В. Г. Табачковський. – Київ : КНЕУ, 2004. – 385 с.
10. *Dischner G.* Wörterbuch des Müßiggängers / G. Dischner. – Bielefeld : Aisthesis Verlag, 2009. – 330 s.
11. *Vahrson V.* Faulheit / V. Vahrson und H. Böhringer. – Köln: Verlag der Buchhandlung Walther König, 2008. – 128 s.

References

1. *Bezklubenko S. D.* Mystectvo: Terminy ta ponyattya. Tom 2-oj. Vid M do do Ya. / S. D. Bezklubenko. – Kuiv : Tov «Kazka», 2010. – 250 s.
2. *Bojko O. P.* Kul'tura dozvilla u suspil'stvi ryzyky: monografiya / O.P. Bojko. – Sumy : DVNZ UABC NBU, 2011. – 285 s.
3. *Brovko M. M.* Mystectvo – gra – dozvillya: kul'turnyj potencial dozvillyevykh praktyk / M.M. Brovko // Aktual'ni problemy istorii, teorii ta praktyky hudozhnoyi kul'tury. 2013. – Vyp. 30. – S. 66-73. – Rezhym dostupu: http://nbuv.gov.ua/UJRN/apitphk_2013_30_13.
4. *Grojs B.* Poetika politiki / B. Grojs. – M.: Ad Marginem, 2012. – 400 s.
5. *Dzheri D.* Bol'shoj tolkovyj sociologicheskij slovar' / D. Dzheri, Dzh. Dzheri. – M. : Vyeche, AKT, 1999. – 544 s.
6. *Ivanchenko G. V.* Zabota o syebe: istoriya i sovryemyennost' / G. V. Ivanchenko. – M.: Smysl, 2009. – 303 s.
7. *Lafarg Pol'. Pravo na lyen' / Pol' Lafarg // Pol' Lafarg. Pravo na lyen'. Ryeligiya kapitala: Pyer. s fr. – M. : Knizhnyj dom «LIBROKOM», 2012. – S. 3-29.*
8. *Syemashko A. N.* Social'no-esteticheskiye probyemy razvitiya hudozhestvyennykh potrebnostey: avtoref. dis... dokt. filos. nauk: 09.00.04 [Elyektronnyj ryesurs] / Syemashko A.N. Семашко. – Zaporozh'ye, 1983. – Ryezhyim dostupa: <http://www.dissercat.com/content/sotsialno-esteticheskie-problemy-razvitiya-khudozhestvennykh-potrebnosti>
9. *Tabachkovs'kij V. G.* Zhyttyetvorchist' lyuds'kogo buttya: kolizii praktyky / V.G. Tabachkovs'kij. – Kyiv : KNEU, 2004. – 385 s.
10. *Dischner G.* Wörterbuch des Müßiggängers / G. Dischner. – Bielefeld : Aisthesis Verlag, 2009. – 330 s.
11. *Vahrson V.* Faulheit / V. Vahrson und H. Böhringer. – Köln : Verlag der Buchhandlung Walther König, 2008. – 128 s.

**ИСКУССТВО КАК СРЕДСТВО УДОВЛЕТВОРЕНИЯ ХУДОЖЕСТВЕННЫХ ПОТРЕБНОСТЕЙ
ЧЕЛОВЕКА В СВОБОДНОЕ ВРЕМЯ**

Любченко Оксана Николаевна, кандидат культурологии, доцент,
Киевский национальный университет культуры и искусств, г. Киев

Рассматривается роль искусства как средства удовлетворения художественных потребностей в свободное время. Подчеркивается его культурологическая значимость в предоставлении личности возможности познакомиться с образцами мировой и отечественной художественной культуры, народным художественным наследием, традиционными обрядами и обычаями украинского народа и художественной практикой других народов, живущих в Украине. Утверждается, что свободное время способствует физическому и культурному восстановлению человека путем его рационального использования, сочетая в нем физическое и духовное развитие, удовлетворение художественных потребностей человека средствами искусства.

Ключевые слова: искусство, свободное время, художественная культура, художественные потребности, жизнєтворчество, искусство отдыха, труд, отдых, .

THE ART AS A MEANS OF THE MAN'S ART NEED SATISFACTION IN HIS FREE TIME

Lyubchenko Oksana, PhD in Cultural Studies, Assistant Professor,
Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv

The article discusses the role of art as a means of satisfying the person's art needs in the free time. It emphasizes its cultural importance in the providing an individual with an excellent opportunity to get acquainted with the best examples of the world and national art culture, folk art heritage, traditional rites and customs of the Ukrainian people and the artistic practices of other peoples living in Ukraine. It is noted that in this way the free time promotes the physical and cultural restoration of the man through the rational use of his free time, combining in it a physical and spiritual development, the satisfaction of the human art needs through the art. In this context the questions of the art of living, rest and idleness are raised.

Key words: art, free time, art culture, art needs, the art of living, the art of rest, work, rest, idleness.

UDC7.011 «3774»

THE ART AS A MEANS OF THE MAN'S ART NEED SATISFACTION IN HIS FREE TIME

Lyubchenko Oksana, PhD in Cultural Studies, Assistant Professor,
Kyiv National University of Culture and Arts, Kyiv

The article discusses the role of art as a means of satisfying the person's art needs in his free time. It emphasizes its cultural importance in the providing an individual with an excellent opportunity to get acquainted with the best examples of the world and national art culture, folk art heritage, traditional rites and customs of the Ukrainian people and the artistic practices of other peoples living in Ukraine. It is noted that in this way the free time promotes the physical and cultural restoration of the man through the rational use of his free time, combining in it a physical and spiritual development, the satisfaction of the human art needs through the art. In this context the questions of the art of living, rest and idleness are raised. In its operation the various political structures and new social institutions to strengthen the influence on the person, his artistic and leisure needs use the artistic culture, its artistic samples in the free time. In such circumstances, the role of art in the person's way of life extremely increased on the grounds of the fact that the art due to the natural effect on the emotional sphere of the individual is a powerful factor in his spiritual formation, moral principles and value systems by which the spiritual culture of the whole society is reproduced and the internal part of the person's self-development as a social being is stimulated. As a result, there is a certain transformation of the values and value orientations of the citizens, their interests, habits and needs.

The aim of this article is to study the art as a means of satisfying the person's art needs in his free time.

Research methodology. Eleven major publications in the mentioned problem (monographs and doctoral researches of the Ukrainian and foreign scientists, scientific articles, reference books and so on) have been used. The study was based on the analysis and systematization of the references in the application of the principles of the science, historicism and objectivity with the use of the fundamental provisions of the Art.

Results. The free time promotes the physical and cultural restoration of the man through the rational use of his free time, combining in it a physical and spiritual development, the satisfaction of the human art needs through the art. In the providing an individual with an excellent opportunity to get acquainted with the best examples of the world and national art culture, folk art heritage, traditional rites and customs of the Ukrainian people and the artistic practices of other peoples living in Ukraine the inner world of the man, his artistic and aesthetic tastes and necessity are formed in his free time.

Novelty. The attempt is made to clarify the cultural and aesthetic determinants of the satisfaction of the human art needs, the role of life creativity in the formation of the art of living and self-creation of the man.

The practical significance. The materials of the article can be used in the courses in the specialty «The art culture», in the process of the realization of the national program in the art culture, the practical activities of the teachers and psychologists.

Key words: art, free time, art culture, art needs, living creation, the art of living, the art of rest, work, rest, idleness.

Надійшла до редакції 24.11.2016 р.

УДК 444.7.26

СТВОРЕННЯ ХУДОЖНЬОГО ОБРАЗУ У ХОРЕОГРАФІЧНОМУ МИСТЕЦТВІ

Горбатова Надія Олександрівна, кандидат історичних наук, доцент,
Київський національний університет культури і мистецтв, м. Київ
gorbatova@ukr.net

Розглядаються умови формування художнього образу у хореографічному мистецтві. Сформульовані особливості культурної сфери хореографічної образності, що будується за специфічними естетичними законами освоєння дійсності, пов'язаними з домінуванням метафорично-поетичного відображення життя в хореографічному мистецтві. Обґрунтовано, що художня виразність образу в танці як виді мистецтва формується з виконавських рухів, їх ритмічного та динамічного рисунку, жестів і міміки виконавця.